

1

De grote man hoorde het geweer niet afgaan. Hij beseftte niet dat er een kogel met duizenden meters per seconde op hem af raasde. Voor hem was het een dag als alle andere.

Hij was op pad, onderweg van de ene stad naar de volgende, met een vage bestemming in gedachten, misschien een kop koffie en ontbijt in een lokale *diner*. Op de achtergrond de enthousiaste gesprekken van de plaatselijke bevolking over politiek of de overwinning of nederlaag van het sportteam van de middelbare school.

Terwijl de kogel zijn doel naderde, kwam de grote man in gedachten weer terug bij de weg voor hem. Hoe anders was die dan de gebruikelijke snelweg die hij gewend was af te lopen. In plaats van lange, rechte stukken van zonovergoten asfalt was dit een bergweg in de Pacific Northwest die regelmatig werd overspoeld door regenbuien. De torenhoge dennenbomen aan beide kanten van de weg voorkwamen dat de zon het asfalt verwarmde en droogde.

De grote man maakte in gedachten een vergelijking tussen de afgelegde afstand en de invloed van hoogteverschillen. Het was niet zo eenvoudig als lopen over een

lange, vlakke weg, maar de grote man was in uitstekende vorm.

Hij haalde zijn gespierde schouders op. Hij was 1 meter 96, met een brede borst en een smalle taille. Slank. Taai. Hij droeg een spijkerbroek en een overhemd met een tandenborstel in de borstzak. Beide leken gloednieuw. Zijn schoenen waren Engels.

Zijn laatste gedachte was een statistische analyse van hoe het uitzicht zou zijn wanneer hij het hoogste punt bereikte, en de weg waarschijnlijk weer naar beneden zou kronkelen naar een vallei.

Toen de kogel de achterkant van zijn hoofd raakte, blies die de schedel uit elkaar met zo'n kracht dat zijn bovenlichaam naar voren katapulteerde. Het geluid van het schot deed een trio raven opschrikken, dat vervolgens de lucht in fladderde.

De man klapte dubbel bij zijn middel en viel voorover. Hij landde aan de rand van de weg, tussen harde grindstenen en het onkruid. Zijn immense lichaam leek nog intact, maar het grootste deel van zijn hoofd was verdwenen. Bloed gutste uit zijn nek, vormde een plas en stroomde langs de helling van de berm.

Geen mens hoorde het geweschot, behalve de schutter, die van bovenaf neerkeek op wat er over was van het doelwit. Tevreden stond de moordenaar op, pakte de lege huls en borg het geweer weer op in de koffer.

Hoewel er weinig verkeer was op de verlaten weg zou uiteindelijk iemand het lichaam ontdekken. De schutter was van plan al ver weg te zijn voordat dat zou gebeuren.

Langs de helling stroomde het bloed uit het lichaam van de grote man.

Verder gebeurde er niets tot de volgende ochtend, toen twee wandelaars op weg naar het startpunt van een bergpad hun auto langzamer lieten rijden bij het zien van een groep kalkoengieren die zich had verzameld rond de resten van een menselijk lichaam.

De wandelaars belden de autoriteiten. Die schakelde een forensisch team in en gaf aan de meldkamer door dat de eerste waarnemingen wezen op moord.

Volgens de hulpverleners wees alles op een schot in het achterhoofd, met als resultaat dat delen van het onherkenbare gezicht van het slachtoffer een paar meter van zijn lichaam verspreid lagen over de grond.

Althans, de delen die nog niet waren meegenomen door de hongerige vogels.

De forensisch technici werkten snel maar grondig, en een van hen slaagde er al snel in om de inhoud uit de zakken van de dode man te halen. Het ging om slechts twee items: een tandenborstel en een pinpas.

Het begon licht te regenen. De druppels spoelden langzaam wat van het bloed weg dat de grond en het grind bedekte.

De forensisch technicus gebruikte een zaklamp om de naam op de pinpas te lezen.

JACK REACHER.

2

De eerste keer dat Archibald Sica het genot van het moorden ervoer, was hij pas acht jaar oud. Hij werkte op de boerderij van zijn oom, een uur ten zuidoosten van Gualajara.

Er was een put met lange, houten planken die in de verticale schacht waren geplaatst. De onderkant van de planken lag in het water, terwijl de bovenkant bij de mond van de put boven de grond uitstak. De put was verhoogd en omgeven door een vierkante betonnen rand, als een soort kijkruimte naar de bodem van de put.

Het was geen diepe put, de afstand tot de grond was slechts een meter of drie. De planken waren ongeveer vier meter lang. Iemand kon boven bij de put staan en met een plank de bodem roeren of iets pakken dat in de put was gevallen. Onder in de put stond slechts een paar decimeter water. Hij werd vooral gebruikt om regenwater op te vangen.

En hagedissen.

In dat deel van het land waren er volop hagedissen die ervan hielden om halverwege de houten planken te zonnebaden. Als ze het te warm kregen, gleden ze in het water om af te koelen en klommen daarna weer naar boven.

Sica's oom vond de hagedissen leuk en stond erop dat de planken in de put bleven zodat de dieren gemakkelijk op en neer konden klimmen.

Als achtjarige jongen had Sica een typische kindermentaliteit als het op werk aankwam, wat betekende dat hij regelmatig pauze nam als hij weg kon glippen. Zoals nu.

De jongen had het warm en was zweterig en moe. Ze waren bezig met de oogst. Het was Sica's taak de bundels marihuana vast te binden en op de achterkant van een pick-uptruck te laden. Hij moest constant niezen, zijn ogen traanden en zijn armen jeukten. Hij had honger en was een beetje boos dat hij zoveel moest werken.

Toen hij over de rand van de put leunde, met zijn onderarmen op de betonnen rand, bestudeerde hij de hagedissen. Sommige waren groter dan andere. De meeste waren groen, maar een paar hadden een donkere, gevlekte bruine kleur. De staarten verschilden: sommige waren lang en recht, andere krulden iets omhoog.

De dieren staarden voor zich uit en net als iedereen probeerden ze de hitte te overleven.

Sica pakte een van de planken en draaide eraan. Hij lachte toen de hagedissen in het water vielen.

Hij wilde hetzelfde doen met de andere planken, maar toen kreeg hij een idee. Hij hief de houten plank, die erg zwaar was voor een jongen van zijn formaat, en tilde het uiteinde uit het water. Daarna bewoog hij de plank tot dat de rand precies boven een van de dikkere hagedissen met een gekrulde staart hing – en hij duwde de plank omlaag.

De rand van de plank hakte de hagedis netjes doormid-

den. Bloed spatte op de houten plank en de twee helften van de hagedis vielen in het water.

Sica lachte.

Opeens was hij niet meer moe.

Hij voelde zich vol energie.

Blij.

Hij keek naar de andere hagedissen, een stuk of zes op een van de andere planken. Hij schuifelde zijwaarts en hield de plank stevig vast. Hij tilde hem weer op en hakte zes keer naar beneden, waarbij hij de hagedissen een voor een doodde. Ze waren te moe, te lui of te dom om uit de weg te gaan. De jongen verbaasde zich over hoe ze zich er zo onbewust van konden zijn van dat hun burens werden afgeslacht.

Waar was hun overlevingsinstinct?

Sica lachte opnieuw.

Hij herhaalde zijn actie totdat elke hagedis in de put was gehakt of platgeslagen. Het water was roodgekleurd en stukken hagedisvlees dreven naar de oppervlakte.

De geur trok vliegen aan die samenzwermden bij de rand van de put.

Plotseling verdween de opwindning van het doden voor de jongen en beseftte hij wat hij had gedaan. Hij liet de plank vallen en rende terug naar het veld.

Later kreeg zijn oom het nieuws te horen dat de jongen al zijn huisdieren had vermoord, en Sica kreeg een flink pak slaag.

Maar later vond hij het de moeite waard. De macht. De pure vreugde van het doden. Veel jaren later beseftte hij dat die situatie bij de put een keerpunt in zijn leven was geweest. Het hielp hem in te zien wie hij werkelijk was.

Nu, zo'n vijftig jaar later, terwijl hij naar de bange jonge man aan de andere kant van de kamer keek, dacht Sica opnieuw aan de vreugde die hij bij de put had ervaren.

Hij wierp een blik op het midden van de kelder en het diepe vierkante gat in het midden van de vloer. Ook dat was ongeveer drie meter diep, maar veel breder, om Sica's exotische huisdieren te kunnen huisvesten.

Net als zijn oom had de jongen een voorliefde ontwikkeld voor reptielen.

Specifiek voor alligators.

Nu knikte hij met zijn hoofd, en twee van zijn luitnants sleepten de jongen aan zijn armen naar de rand van de opening. Hij huilde en probeerde te schreeuwen, maar de ducttape over zijn mond hield alle geluiden die hij maakte tegen. Zijn voeten maaiden door de lucht. Zijn lichaam spartelde, maar hij was niet sterk genoeg om zich los te worstelen uit de greep van de veel grotere mannen.

De jongen was een dief.

En nu zou hij een voorbeeld worden.

Twee andere mannen brachten de jonge vrouw naar de rand van de opening. Haar handen waren vastgebonden en haar voeten waren met twee paar handboeien aan elkaar vastgebonden. Ze probeerde weg te kijken, maar een van de mannen greep haar bij de kaak en draaide haar gezicht zodat ze naar de jongen voor haar moest kijken.

Sica hief zijn hand op en trok een onzichtbaar mes over zijn eigen keel. Een van zijn mannen sneed de keel van de jongen door en gooide zijn lichaam in de opening. Er klonk een plons, en even later waren er spartelingen.

Sica luisterde, net als de andere jonge mannen die wa-

ren samengekomen om te kijken. Ze maakten deel uit van de bende van de dief.

De jonge vrouw braakte op de vloer en de mannen brachten haar terug naar haar plek tegen de betonnen muur. Tranen stroomden over haar gezicht terwijl haar borstkas op en neer ging.

Sica wilde dat iedereen in de kamer leerde van deze vertoning. Hij hoopte dat de jonge vrouw zou begrijpen hoe erg ze in de problemen zat. En hij wilde dat de bendeleden begrepen dat ze een keuze hadden.

Ze konden loyaal zijn.

Of ze konden voer worden.

3

Voormalig FBI-agent Lauren Pauling hield het pistool stevig vast. Ze richtte op het hart.

Maar voor de lol tilde ze de loop iets omhoog en vuurde vijf kogels recht door het hoofd. Zonder aarzeling. En met dodelijke precisie.

‘Kom op, Lauren,’ zei de stem naast haar.

Pauling nam haar gehoorbescherming af en drukte op de knop om het papieren doelwit terug te halen.

Het was een perfecte groepering: vijf kogels netjes in het voorhoofd van het doelwit op de schietbaan.

Om haar vergunning voor privédetective in New York te behouden moest ze haar training en vereisten voor vuurwapens up-to-date houden.

Pauling hield van schieten. Ze bracht vaak hele middagen door op dezelfde overdekte schietbaan net om de hoek van haar appartement, en vandaag had ze een vriendin, ook een voormalig agente, uitgenodigd om mee te gaan.

Haar vriendin heette Haley Roberts en werkte bij Interne Zaken van de NYPD.

‘Hoofdschoten zijn voor de lange afstand,’ zei Haley. ‘Wat probeerde je te doen, een Hollywood-film nadoen?’

‘Dat weet ik,’ antwoordde Pauling. ‘Maar hoofdschoten

zijn soms goede therapie.' Ze verwijderde de lege hulzen en stopte het pistool terug in haar koffer, die ze in haar tas schoof.

Roberts deed hetzelfde en de twee vriendinnen verlieten de schietbaan.

Ze liepen de drukke straat op, waar het geluid van gewerschoten niet met dezelfde nonchalante onverschilligheid zou worden ontvangen als op de schietbaan.

Tenminste, dat hoopte Pauling.

'Wijntje bij mij thuis?' vroeg Pauling.

'Nee, ik kan niet vanavond,' zei Roberts. 'Morgen een grote meeting met de chef over dat ene ding.'

Roberts was een lange zwarte vrouw met een overbeet en een atletisch lichaam. Het feit dat ze een vrouw was én bij Interne Zaken werkte, maakte dat haar populariteit op het werk niet erg hoog was. Maar ze was sterk en volhardend. En belangrijker nog, ze geloofde in wat ze deed. Pauling bewonderde haar.

'Dat ene ding' was een omkoopschandaal dat Roberts had weten te stoppen voordat het bekend werd. Nu was Paulings vriendin verantwoordelijk voor de schadebeperking en -afwikkeling. Het was een grote klus en haar vriendin stond onder enorme druk.

'Oké. Stuur me een bericht als je hulp nodig hebt,' zei Pauling toen ze afscheid namen.

Het was een koele nazomeravond in New York en Pauling genoot van de wandeling terug naar haar appartement. De eerste tekenen van koud weer begonnen zich te vertonen, en ze maakte een mentale notitie om haar wintergarderobe te bekijken.

Ze kwam aan bij haar coöperatie in de buurt van West

4th. Het gebouw was een gerenoveerde fabriek, dus de muren en het plafond waren van baksteen met een dikte van minstens zestig centimeter. Ze opende de deur en stapte naar binnen. Het appartement was licht, helder en uitnodigend. Zelfs de geur, een vleugje lavendel, heette bezoekers welkom.

Pauling legde haar sleutels op het aanrecht in de keuken, borg haar spullen op in de kast van haar slaapkamer, waste haar handen en keerde terug naar de keuken voor een glas wijn.

In de koelkast stond nog gegrilde zalm, maar ze had weinig trek. De woonkamer was gezellig met laagpolige tapijten, zachte texturen en donker hout. Pauling liet zich in een bruine leren stoel zakken en twijfelde of ze de televisie aan zou zetten of wat zachte jazz zou opzetten om zich te ontspannen.

Uiteindelijk deed ze geen van beide, want haar mobiele telefoon ging. Ze haalde hem uit haar broekzak en keek naar het nummer. Ze herkende het niet.

‘Hallo?’ zei ze.

De stem aan de andere kant klonk schor en genderneutraal en sprak in een gelijkmatig, afgemeten ritme.

‘Jack Reacher is dood.’

4

De schutter klom omhoog langs de bergwand. Het was koud. Een stevige wind sneed langs het bleke gezicht van de moordenaar. Losse stenen rolden naar beneden langs de helling. In de lucht vloog een havik, jagend op een veldmuis.

Met een zelfverzekerde, soepele tred bewoog de schutter zich voort. Elke stap leek extra veerkracht te hebben.

Het schot was goed geweest. De moordenaar realiseerde zich dat maar weinig mensen dit konden doen. Deze gedachte kwam niet voort uit arrogantie of een opgeblazen ego. Het was puur professioneel.

Een koele wetenschap dat de techniek achter deze moord met robotachtige precisie in elkaar had gefunctioneerd. Perfect afgestemd op de wind. Het hoogteverschil. Het was geen makkelijke klus geweest.

Vroeger zou de schutter een spotter hebben gehad die een groot deel van de berekeningen maakte. Maar die tijd was voorbij. De sluipschutter werkte alleen. En dat was maar beter ook. Het was niet goed om afhankelijk te zijn van anderen, dat leidde alleen maar tot fouten. En in dit vak, wist de schutter, was je eerste fout vaak je laatste.

De berg vlakte af en mondde uit in een diepe weide,

gevuld met enorme rotsblokken, hoog gras en een beek die er dwars doorheen stroomde. Hier waren beren, dat wist de schutter, en ze hielden meestal niet van gezelschap.

Er was geen reden tot haast. Het lichaam was misschien al gevonden, of misschien ook niet, maar dat was nu ver weg.

In dit vak was het van groot belang om je uithoudingsvermogen te trainen. Soms, zoals in dit geval, was het vermogen om jezelf langdurig in te spannen essentieel. Maar fysiek in topvorm zijn had ook andere voordelen: een vaste hand, heldere gedachten, de moed om te doden.

De schutter ging verder, slingerend over een vaag pad dat zich zo'n vierhonderd meter verder aansloot op het hoofdpad. Er werd geen spoor achtergelaten.

Ze konden de kogelbaan analyseren, proberen de locatie van de schutter te bepalen en zoeken naar forensisch bewijs, maar ze zouden niets vinden.

Ze zouden waarschijnlijk de locatie achterhalen, misschien zelfs wijzen op enkele subtiele verstoringen in de modder of het gras, maar dat zou hun niet het verhaal geven waar ze naar op zoek waren.

Ze hadden hier niet te maken met een amateur.

Integendeel.

Dit was niet de eerste missie van de schutter. Die was lang, lang geleden geweest, in een heel ander deel van de wereld.

Het pad daalde af en de schutter sloeg rechts af, kwam weer op het hoofdpad en bereikte al snel zijn voertuig, het enige op de geïmproviseerde parkeerplaats.

Nadat hij het geweer en de uitrusting had opgeborgen, controleerde de schutter de satelliettelefoon.

En ja hoor: een bericht van de man die de rekeningen betaalde.

Dat was geen verrassing.

Nu wist hij het zeker: deze missie was nog niet voorbij.